

15. KUUDEN TUNNIN TYÖPÄIVÄ SUO AIKAA PERHEILLE

Pääministeri Sipilä totesi televisiossa (2.12. Yle 1), että paljon on annettu neuvoja, mitä ei saisi tehdä, mutta ei yhtään, mitä pitäisi. Kun kaikki pienetkin kivet on käännetty ja vain uusia leikkauksia on löytynyt, pitäisi nyt kääntää se iso kivi, jonka alla on aarre, työaikareformi. Työajan lyhentäminen kuuteen tuntiin ja työttömyyden poistaminen neljässä vuodessa.

Asiasta saatiin tärkeää, unohdettua lisätietoa, kun Pertti Vuorela (SK 49/2015) kertoi professori Paavo Seppäsen jo 1960-luvulla ehdottaneen 6+6 tunnin mallia, jolla oli kaikki edut puolellaan. 1990-luvulla työaikaa kokeiltiin, mutta ajatus sammui lopulta. Osasyynä oli ehkä palkkojen pysyminen ennallaan, vaikka työtunnit vähenivät kahdella.

Nyt tilanne on toinen. Työttömyys kasvaa, samoin sen hoitokulut ja menetetyt tulot. Tietämättä professori Seppäsen ehdotuksesta kehitin saman 2 x 6 tunnin työaikareformin ja päädyin laskelmissa tulokseen, että valtion ollessa mukana talkoissa ajatus voitaisiin toteuttaa vain yhden työtunnin hinnalla.

Muutos olisi helpotus kaikille, niin ihmisille, yrityksille kuin valtiollekin. Leikkaukset voitaisiin peruuttaa, ja kaikki saisivat mieleistään lähityötä. Jopa rakenteellinen työttömyys ja maahanmuuttajien selvitysruuhkat poistuisivat. Carl Haglundin tuore ehdotus yksityisen työnvälityksen laajentamisesta koko maahan tehostaisi muutosta.

Työaikareformi luo heti toivon ilmapiirin kansalaisiin. Tiedetään, miksi urakka tehdään, kuinka kauan se kestää ja mitä hyvää siitä seuraa. Ihmiset huomaavat, kuinka paljon uusi työpäivä antaa aikaa ja vapautta. Perheissä yhteinen puuhailu, keskustelu, ruoanlaitto ja ateriat tulevat tärkeiksi.

Lasten elämä muutoksen jälkeen on jatkuvaa sunnuntaita, vanhemmilla on voimia ja aikaa lapsilleen. Turvattomuus ja yksinäisyys haihtuvat, ja nuorten huolia voidaan rauhassa käsitellä. Yhteinen päivällinen on lämmin juhlahetki, jota kaikki odottavat: nyt syödään taas yhdessä.

Ulla Grünstein
Helsinki